

Αστυνομικός με 19 χρόνια προϋπηρεσία, αποτάχθηκε από την υπηρεσία του κατόπιν απόφασης της πειθαρχικής επιτροπής, επειδή αρνήθηκε λόγω της ορθόδοξης πίστης του, να παραλάβει την ηλεκτρονική κάρτα του πολίτη.

Δύο ακόμα αστυνομικοί που υπηρετούν στη Θεσσαλονίκη έχουν αρνηθεί και αυτοί να παραλάβουν τις νέες υπηρεσιακές ταυτότητες για θρησκευτικούς λόγους ακολουθώντας το παράδειγμα του συναδέλφου τους και αναμένουν να κινηθεί πειθαρχική δίωξη εναντίον τους, ενώ τρίτος αποχώρησε οικειοθελώς από την ΕΛ.ΑΣ. πριν από έναν μήνα τονίζοντας: «Για να μην υποστώ όσα υπέστη ο συνάδελφος στην Αθήνα, που παραπέμπεται με το ερώτημα της απόταξης για τον ίδιο λόγο»

Ανάλυση των συμβάντων θα μπορούσε να οδηγήσει σε ερμηνείες πολύ διαφορετικές αναλόγως του οπτικού πρίσματος που θα χρησιμοποιηθεί γι' αυτήν. Κάποιοι θα μπορούσαν να χαρακτηρίσουν τους αποταχθέντες ή υπό απόταξη αστυνομικούς ως μάρτυρες της πίστεως και όλους τους άλλους συναδέλφους τους ως ριψάσπιδες στο πεδίο της μάχης κατά της πίστεως. Οι πολλοί που ρέπουν προς τους παντοίους συμβιβασμούς θα υποστήριζαν ότι οι υποστάντες την τιμωρία καλλιέργησαν περιδεή συνείδηση και βλέπουν παντού εχθρούς της πίστεως. Η κάρτα του πολίτη, πιστεύουν, είναι ένα χρηστικό εργαλείο, το οποίο, όπως βεβαιώνουν οι εισηγητές του, θα συμβάλει στην διευκόλυνση των συναλλαγών σε πλείστους όσους τομείς. Μάλιστα κάποιοι εχθροί της πίστεως θα λοιδωρήσουν τους “φανατικούς”, οι οποίοι κάτω από κρίσιμες οικονομικές περιστάσεις θα θέσουν, παραμένοντες άνεργοι, σε δοκιμασία την οικογένειά τους.

Ας εξετάσουμε τα πράγματα σε βάθος και με νηφαλιότητα.

Κατ' αρχήν είναι πολύ θλιβερό το ότι δεν απεφάνθη ακόμη επί του θέματος η Ιεραρχία της Εκκλησίας λόγω της συνήθους αδράνειας, από την οποία χαρακτηρίζεται, αλλά και την έλλειψη διάθεσης προς αντιπαράθεση με την Πολιτεία, με την οποία συνέπλευσε από την παλιγγενεσία σε κατάσταση υποταγής στα πλαίσια της “νόμω κρατούσης Πολιτείας”. Τι πρέπει να κάνει ένας πιστός, όταν αντιμετωπίζει κρίση συνειδήσεως; Να περιμένει να αποφανθεί η Διοικούσα Εκκλησία, για να τοποθετηθεί επί του θέματος; Και αν αυτή δεν

τοποθετείται, να ικανοποιείται με τον εφησυχασμό; Πρέπει να τονίσουμε ότι τον πιστό με ανησυχίες ο πνευματικός του πατέρας μπορεί επαρκώς να καθοδηγήσει, ώστε να επιλέξει στάση έναντι του θέματος που τον απασχολεί πριν η Δ. Εκκλησία αποφανθεί. Πόσοι όμως καταφεύγουν σε πνευματικό σήμερα; Και έχει ο πνευματικός πάντοτε την σύνεση ή σε περιπτώσεις σπεύδει αστόχως να καλύψει το κενό εκ της μη δράσεως της Δ. Εκκλησίας; Ερωτήματα βασανιστικά και δυσκολοαπάντητα.

Διάβασα με προσοχή ποιά είναι τα στοιχεία τα οποία θα αναγράφονται στην κάρτα του πολίτη. Φαίνονται βασικά και συνάμα λογικά. Άρα θα μπορούσε να ισχυριστεί κάποιος ότι η κάρτα θα αποτελέσει χρηστικό εργαλείο για τον πολίτη. Αυτό θα μπορούσε να με οδηγήσει σε εφησυχασμό, αν δεν είχα αποκτήσει άκρα καχυποψία έναντι της Πολιτείας, της οποίας η πολιτική υπαγορεύεται από κέντρα εκτός Ελλάδος κάθε άλλο παρά σκοπούντα στο καλό των λαών του πλανήτη. Το αντίθετο ή υπηρέτες (με το αζημίωτο) του συστήματος ή αφελείς εξακολουθούν να πιστεύουν. Ποιός εγυάται ότι πέρα από αυτά τα στοιχεία που εδόθησαν στη δημοσιότητα, δεν θα περιλαμβάνονται και άλλα δεδομένα, επώδυνα αυτά, τα οποία δεν θα γνωρίζει ο κάτοχος της κάρτας; Έχω λόγους να εκφράζω τις επιφυλάξεις μου, καθώς βλέπω να γίνεται ολοένα και εντονότερος ο λόγος για παγκόσμια κυβέρνηση. Τι λοιπόν; Θα φέρω τον “φάκελλό” μου εν αγνοία μου σε εποχή που η Πολιτεία καυχάται ότι έκαψε τους φακέλλους των φρονημάτων των πολιτών και εξασφάλισε επί τέλους την ισότητα έναντι του νόμου; (Εδώ μπορεί να μας ξεφύγει χαμόγελο πικρίας, αν δεν έχουμε περάσει στο στρατόπεδο της αγανάκτησης)

Έρευνα που διενήργησα στο διαδίκτυο με οδήγησε στο συμπέρασμα ότι οι πιστοί εκφράζουν κυρίως την ένστασή τους στην παρουσία του γραμμωτού κώδικα στην κάρτα, ενός απαραίτητου πλέον στοιχείου για κάθε ηλεκτρονικό αρχείο με βάση κωδικούς αριθμούς. Η χωρίς επιστημονική εξήγηση επιλογή του αριθμού 666 (χξστ’ στο βιβλίο της Αποκαλύψεως) για τον διαχωρισμό του γραμμωτού αριθμού (αρχή, μέσο, τέλος) οδηγεί αρκετούς πιστούς χριστιανούς στο να αποδέχονται ότι έχουμε εισέλθει σε αποκαλυπτικούς καιρούς (έσχατα της ιστορίας κατά την ορθόδοξη θεολογία) και κατά συνέπεια οφείλουν αυτοί να ετοιμάζονται, ώστε να αντέξουν κατά τη στιγμή του πειρασμού, δηλαδή στο σφράγισμα που θα επιβάλουν οι δυνάμεις του αντιχρίστου. Το σφράγισμα (χάραγμα στο δεξί χέρι ή στο μέτωπο) με βάση τις εξελίξεις στην ηλεκτρονική και πληροφορική θα είναι η πλήρης υποκατάσταση των πλαστικών καρτών με εμφυτευμένο μικροεπεξεργαστή (τσιπ επί το ελληνικότερον), χωρίς τον οποίο δεν θα είναι δυνατή, σύμφωνα με το βιβλίο της Αποκαλύψεως, ουδεμία συναλλαγή, καθώς το χαρτονόμισμα θα εξαφανιστεί από τις συναλλαγές, όπως πλέον δέχονται όλοι και όχι μόνον οι πιστοί στο Ευαγγέλιο του Χριστού, αλλά και οι κάρτες συμπληρώνουμε εμείς. Η αποδοχή εμφύτευσης συνιστά κατά ερμηνεία του σχετικού χωρίου του θεοπνεύστου για τους χριστιανούς βιβλίου υποταγή στις δυνάμεις του αντιχρίστου. Υπό την έννοια αυτή η άρνηση της παραλαβής της κάρτας συνιστά είδος προπόνησης έναντι του αγώνος του τελικού σταδίου.

Θα μπορούσε κάποιος κριτικά ιστάμενος έναντι της Εκκλησίας να υποθέσει ότι η επιλογή του αριθμού 666 έγινε από κύκλους, οι οποίοι πρόσκεινται στη λεγόμενη νέα τάξη πραγμάτων (αυτή αναγνωρίζεται από πολλούς και όχι μόνο από μέλη της Εκκλησίας) με σκοπό να τρομοκρατήσει τους πιστούς για επερχόμενο διωγμό και δεν συνιστά εκπλήρωση προφητείας. Είναι όντως λογική η άποψη, γι’ αυτό και δεν πρέπει οι χριστιανοί να

εκδηλώνουν πανικό ενώπιον των εξελίξεων. Σε καιρούς προδρόμους διωγμού απαιτείται νήψη, ταπείνωση και μετάνοια. Η πλήρης περιεργείας ερώτηση των μαθητών προς τον Χριστό περί του πότε θα συμβούν αυτά έλαβε σαφή απάντηση. Και όμως πόσοι σπεύδουν να προσδιορίσουν λίαν προσεχές έτος για όσα θα συμβούν μη συνειδητοποιώντας ότι κινδυνεύουν να γίνουν καταγέλαστοι. Και πόσοι άλλοι τρέμουμε για να φανεί πόσο μας λείπει η πίστη. Έτσι παραμελούμε την άσκηση, την τόσο επιβεβλημένη για να σταθούμε εδραίοι κατά την ώρα του πειρασμού.

Τώρα που η Εκκλησία βρίσκεται υπό εμφανή διωγμόν πλέον (και ας λένε οι εχθροί της Εκκλησίας και οι αδιάφοροι ότι η Εκκλησία είναι ένα με το κατά καιρούς κατεστημένο), ας αναλογισθούμε τις προσωπικές μας ευθύνες για την πορεία της κοινωνίας μας. Κλήρος και λαός, μεγάλοι και μικροί στηρίξαμε ένα σύστημα άκρως αντιευαγγελικό, το οποίο παραχάραξε πλείστες όσες αρχές του Ευαγγελίου του Χριστού. Όταν το σύστημα εδίωκε άλλους και συνέτασσε τους κλασικούς φακέλλους φρονημάτων, όταν το σύστημα καταδίκασε στην ανέχεια ολόκληρους λαούς, οδηγούσε στον θάνατο από πείνα εκατομμύρια παιδιά, καθιστούσε άλλα εκατομμύρια παιδιών σεξουαλικούς δούλους εμείς δεν βλέπαμε, δεν ακούγαμε, δεν γνωρίζαμε. Εμείς είμασταν πολίτες νομοταγείς. Αναλωθήκαμε στην πολεμική κατά του ιδεολογικού υλισμού και καταναλωθήκαμε από τον πρακτικό υλισμό. Τώρα το σύστημα δεν μας έχει πλέον ανάγκη και στρέφεται εναντίον μας. Ναι, θα έρθει διωγμός κατά των πιστών. Και εμείς ακόμη στην προσωπική μας ζωή παραμένουμε αιχμάλωτοι του συστήματος για μια δίμηνη σύμβαση του παιδιού μας, για την προσωπική ανέλιξη στον εργασιακό μας χώρο, για μια άνετη καταναλωτική ζωή! Εγκαταλείψαμε την άσκηση, βρήκαμε μύριες παρακάμψεις του “Γολγοθά” και στην πραγματικότητα τρέμουμε μη χάσουμε τα κεκτημένα. Πώς λοιπόν να αντέξουμε στον πειρασμό, αφού έχουμε ξεχάσει ότι “οι ευσεβώς θέλοντες ζην διωχθήσονται”;

Εκείνο που δεν προσέξαμε όσο θα έπρεπε είναι το ότι το βιβλίο της Αποκαλύψεως κλείνει με παιάνα θριάμβου: “Ενίκησεν το αρνίον το εφαγμένον”! Αλλά της αναστάσεως προηγείται πάντοτε η σταύρωση.

“ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ”

<http://www.antibaro.gr/node/2181>